

Ahojte, zdravím všechny ze své dobrovolné služby v Košicích na krásném východním Slovensku. Nejdřív trochu stručně o místě, kde budu 7 měsíců dobrovolničit: Když se na Slovensku řekne Luník IX, vyvolá to podobné reakce jako u nás například Chánov. Podle odhadů zde žije až 7000 lidí, převážně Romů, z toho snad polovina dětí. Většina jich bydlí v panelácích, ale je tu i pár nižších bytovek. Životní podmínky jsou náročné a trochu se liší v každém domě. Topení už nefunguje delší dobu, loni v létě byl odpojený plyn, voda teče 2 hodiny denně (nejsem si jistá, jestli to je tak všude) a některé vchody jsou už odpojené i od elektřiny. Každý se s tím vyrovnává jinak. Nejvíc mi je ale líto dětí, které zatím vlastně nijak nemůžou ovlivnit to, že se do takové situace dostali.

Salesiáni zde působí od léta 2008. Postupně postavili dům, kde bydlí teď 3 salesiáni a 2 kluci dobrovolníci, na podzim byl vysvěcen kostel Zmrtvýchvstalého Krista a v současné době běží naplno stavba třetí části, pastoračního centra (tělocvična, místnosti na doučování a různá setkávání, zkušebny pro hudebníky...).

Já bydlím ještě s dalšími 3 dobrovolnicemi přímo v jednom z bytů, v 6. patře, bez výtahu. V podstatě tam chodíme jen přespávat a umývat se ☺. Většinu dne trávíme se salesiány v domě (tam zatím funguje všechno), ve škole, venku mezi děckama. Podmínky na bytě máme stejné jako všichni ostatní. Voda jde ráno od 7 do 8 a pak odpoledne od 16 do 17. Elektřina jde zatím skoro pořád, takže si můžeme i topit. I když, několik dní po mém příjezdu jsem došla na byt a nešel proud. Nahodili jsme sice jistič, ale za chvíli to spadlo znova, zkoušeli jsme to několikrát. Tak bylo jasné, že se na nás někdo napojil a měli jsme moc velký odběr. Tak ho kluci zase odpojili a zatím je to v pořádku, ale kdo ví... Snažíme se tedy ráno vzít s sebou všechno, co budeme ten den potřebovat, protože nikomu se nechce chodit po těch schodech častěji, než je nezbytně nutné. Ale zase se dá říct, že děláme něco pro své zdraví – všude přece radí, že by člověk měl chodit po schodech a ne se vozit výtahem. Měly bychom vlastně poděkovat těm našim Romům, že na nás tak myslí a výtah zlikvidovali...

Celý misijní tým doplňují ještě 2 sestry salesiánky, které bydlí mimo sídliště a jen k nám docházejí. Jedna je zrovna dlouhodobě nemocná, hodně tu chybí nám i dětem. Modlíme se, aby se brzy uzdravila. Takže je nás tu dohromady oficiálně 11.

A co tady vlastně dělám? Vzhledem k tomu, že tu jsem necelé 3 týdny, neosvojila jsem si ještě úplně všechny zvyklosti a povinnosti. Ale co jsem zatím vyzorovala. V pondělí je „volný den“. Záleží na okolnostech, jak se bude trávit, ale v zásadě nejsou žádné aktivity s děckama. Celá komunita ho buď tráví společně na výletě, nebo každý individuálně. Od úterý do pátku začínáme s komunitou den v 7 hodin mší nebo ranními chválami (to v případě, že bude mše odpoledne), přes den se chodí učit do školy náboženství. Dobrovolníci asistují salesiánům a salesiánkám. Záleží na každém „učiteli“ i „asistentovi“, jak se dohodnou na způsobu vedení hodiny a nakolik se chtějí zapojit. Odpoledne jsou vyhrazena pro děti a mládež. Můžou navštěvovat chlapecká a dívčí stretka (po našem asi spolča), individuální doučování, fotbal, volejbal, mše pro děti, pro mládež, modlitbu růžence... V sobotu dopoledne je škola hudby. Kdo na něco umí, učí někoho jiného. Nejvíc frčí kytara, já budu mít na starosti flétny. Pak ještě klavír, cimbál, bubny,... Odpoledne se uklízí kostel... V neděli je od 10 hodin mše svatá a odpoledne od 15 „orátka“ – program pro děcka na sídlišti, většinou hry venku, ale pokud je ošklivo, pustí se třeba pohádka... Na mši je potřeba být stále

mezi dětmi, trochu je hlídat, usměrňovat, ztišovat... Na odpoledním orátku se vydovádí všichni – malé děti, mládež, animátoři i dobrovolníci.

A mezitím se dělá všechno, co je potřeba. Chystají se věci do školy, na strečka,... uklízí dům, pere se, žehlí, vaří, jí... píšou deníky, dopisy... občas je potřeba si jen sednout ke kafi a popovídat, ale to není zas tak často☺.

A co tu tak zažívám? Se salesiány a ostatními dobrovolníky se tak sžíváme. Hledáme způsoby, jak spolu komunikovat, o čem se bavit, co kdy dělat... Někdy se objeví věci, které pro mě nejsou úplně samozřejmé nebo pochopitelné, ale snažím se je přijímat a dodržovat je...

Komunita si dává záležet, abych se tu cítila jako doma. V reálu to vypadá tak, že se snaží mluvit česky. Komolí všechno, co se dá, nevím, jestli se to dá věrohodně popsat, asi je to nutné slyšet... Nejtatraktivnější hláška je „ř“. Snaží se ji nacpat úplně všude. Takže vznikají novotvary jako „připřavený“ nebo „dobře ráno“. Nejčastější výzva mým směrem je: „Markéta, řekni něco! To je jedno co, hlavně, že to bude česky.“ Na mě to má vliv ten, že jsem se začala vyhýbat slovům s ř. Nikdy dřív mi nepřišlo, že jich máme tolik.

Děti ve škole taky baví poslouchat, jak mluvím. Doufám, že to nějakou dobu vydrží, protože to je zatím to jediné, co na ně platí. Jeden chlapec se mě zeptal, jestli bývám s Košičiach. Tak jsem mu odpovíděla, že terež hej. A on na mě, kde jsem se naučila tak dobře po česky☺? Neměla jsem tu odvalu si něco vymýšlet a lhát mu, tak jsem se přiznala k českému původu...

Přijela jsem v sobotu 29. 1. V neděli odpoledne jsme se s některými vybranými vydali na program Don Bosco Show, na kterém se podílela všechna 3 centra, kde salesiáni v Košicích působí – Tri Hôrky, Kalvárka a Luník IX. Naše děti vystoupily s nacvičenými písničkami a některé byly zapojené do další scénky. Navíc jsme se dozvěděli, že právě tento rok budeme slavit 50 let od příchodu salesiánů do Košic.

V pondělí (na svátek Dona Bosca) jsme vyrazili na menší výlet, kousek za Košice, jen jsme se prošli. Původní plán byl jet lyžovat. Naštěstí jsem nebyla sama, komu se to vůbec nezamlouvalo. První dny jsem trochu podezřívala salesiány, že se mě snaží všemi různými cestami zbavit. S lyžováním jim to nevyšlo, alespoň zatím. Ale musím být neustále ve střehu, kdy zase vymyslí něco podobně nebezpečného... Večer jsme byli pozvaní na slavnostní mši a večeři. Biskup, salesiáni, rodiče salesiánů, bohoslovci a spousta dalších. Skoro nikoho jsem tam neznala, takže jsem si to zas tak neužívala, ale aspoň jsme nemuseli nic vařit☺.

Pak už jsme naběhli na normální režim, o kterém jsem už psala...

Tento týden jsem zažila opravdu pedagogický úspěch: Měla jsem poprvé vést sama hodinu za dohledu jedné sestry. Byla to poslední odpolední hodina. Ve třídě bylo jen 5 dětí (už jsem zažila i 3). Po úvodní modlitbě utekl první chlapec, po 5 minutách další 2... Protože odpoledne už se tolik nedbá na zamykání, dostali se až ven. Tak jsme si po zbytek hodiny s 2 holčinama kreslily☺.

Tak to zatím asi vše. Až nasbírám další zážitky, pokusím se je opět sepsat a poslat... A fotky taky dodám později, nějak stále není čas na to, dostat je z foťáku do počítače...

Mějte se tam v Čechách krásně☺

Markéta